

Amateurs contra professionals

«Amb una actitud tirant a milhomes, com si nosaltres fóssim qui sap què, hem menystingut Espanya i tota la maquinària d'aparell d'estat de què disposa»

L'afer de les detencions de diferents membres de la CUP per part dels mossos d'esquadra i el seu lliurament posterior a la guàrdia civil per a ser duts a l'audiència nacional, a Madrid, ha tornat a deixar al descobert les nostres pròpies febleses. Em refereixo, sobretot, a l'evidència que no existeix una estratègia pactada conjunta de l'independentisme per a respondre a les represàlies de l'Estat. La independència d'un país no és un joc de criatures, més encara quan el territori que pretén alliberar-se de la tutela de l'Estat, com és el cas de Catalunya, representa per a aquest una font de finançament notable i regular que no es deixaran escapar com si res. Hi ha en joc, doncs, tot un entramat d'interessos nacionals, estatals i internacionals, que no pot perdre's de vista. Sovint, des d'aquí, hem fet befa d'Espanya, sense tenir en compte que ells tenen allò que nosaltres no tenim, però paguem: un estat. I un estat vol dir tota una estructura jurídica, institucional, política, militar, diplomàtica, comunicativa i de serveis d'intel·ligència. Amb una actitud tirant a milhomes, com si nosaltres fóssim qui sap què, hem menystingut Espanya i tota la maquinària d'aparell d'estat de què disposa, sense adonar-nos que el seu estat ja fa segles que dura, que van ser un imperi molt important i que estan avesats a manar. Nosaltres, en canvi, som un poble dividit entre dos estats, trossejat en tres comunitats autònomes i amb un nivell de consciència nacional i voluntat d'estat molt desigual a cada territori, sense però que en cap d'ells l'aspiració independentista superi percentatges superiors a la meitat més un de la població. No tenim res guanyat i no ens podem permetre, doncs, gaires alegries i, encara menys, més errors, anant per la vida amb un lliri a la mà. No podem respondre amb gestos amateurs i descoordinats davant una veritable ofensiva repressiva i dissuasiva menada per professionals de l'Estat.

No podem ignorar en quin marc legal ens movem i la complexitat enorme de limitacions que ens suposa no ser sobirans en la definició de les lleis a les quals estem sotmesos. Si som conscients que estem en una situació d'interinitat, de transició cap a una nova situació política a Catalunya, per a passar de la dependència a la independència, no podem continuar actuant amb aquesta sensació d'improvisació permanent. Fins que el Parlament no aprovi el nou marc legal de desconexió amb l'Estat -per cert, són encara tres lleis distintes o tres en una?- és una irresponsabilitat anar canviant, a cada nova pensada d'algú, de full de ruta, perquè això crea un desconcert enorme entre la gent, acompanyat de desànim i fatiga. És cert que, ara i tant, la legalitat que s'imposa és l'espanyola, però entre l'acatament mecànic total aquesta legalitat, de manera acrítica, com si aquí no passés res, i el desacatament o desobediència absoluts a tota supremacia de la llei espanyola, hauríem de ser capaços de trobar un altre terreny més flexible, on moure'ns amb més comoditat i mà esquerra, d'acord amb els moments que vivim i, sobretot, amb els que aspirem a viure, amb uns nivells de complicitat sòlids i pràctics entre tots els grups independentistes, sense necessitat d'airejar-ne els detalls.

No ens enganyem: si no hi ha acord amb Madrid, hi haurà desacord. I, per tant, un escenari del tot nou on els gestos d'obediència a la legalitat catalana -i no a l'espanyola- no els hauran de protagonitzar màrtirs o herois, sinó, tothom, des del càrrec més important a tots i cadascun dels ciutadans, en el seu àmbit de decisió. Però ara no ens trobem encara en aquesta fase. I de la mateixa manera que és lícit que hom es pregunti quantes noves adhesions a la causa aconseguen les estripades de fotos, també té sentit que hom es demani si els mossos han de dedicar les seves energies a identificar la gent que crema fotos del rei d'Espanya sense que ningú no els ho demani i no a causes més nobles. Mentre ens esbatussem entre nosaltres, no construïm espais d'afirmació col·lectiva enfront de les envestides de l'Estat. Cal, doncs, que el president presideixi, que el govern governi i que, tots plegats anem per feina, sense deixar-nos dur per impulsos, o a cops d'improvisació. No és hora de veure qui la diu o la fa més grossa, sinó

qui actua amb més habilitat i audàcia. Si a cada nou gest repressiu de l'Estat tothom hi respon com li abelleix, al marge d'una estratègia conjunta, d'una mateixa resposta col·lectiva, estem perduts i donem una imatge deplorable. Els quatre partits del govern independentista de JuntsxSí han de pactar amb la CUP i amb la gent dels Comuns, als municipis i al Parlament, quina és la resposta intel·ligent i comprensible que més convé als nostres interessos per evitar de prendre mal innecessàriament. No hi haurà mai in-inde-independència, si abans no hi ha hagut in-intel·ligència